

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 4/2020
19.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због прекршаја из члана 331. став 1. тачка 10. у вези члана 55. став 3. тачка 14. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Пtz бр. 136/20 од 10.03.2020. године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Пријепољу, Одељење суда у Новој Вароши I-5Пр. бр. 709/18 од 26.11.2019. године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-116 Прж бр. 27653/19 од 10.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 19.05.2020. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Пtz бр. 136/20 од 10.03.2020. године, поднет против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Пријепољу, Одељење суда у Новој Вароши I-5Пр. бр. 709/18 од 26.11.2019. године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-116 Прж бр. 27653/19 од 10.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Пријепољу, Одељење суда у Новој Вароши I-5Пр. бр. 709/18 од 26.11.2019. године, окривљени АА оглашен је одговорним због прекршаја из члана 331. став 1. тачка 10. у вези члана 55. став 3. тачка 14. Закона о безбедности саобраћаја на путевима па је осуђен на новчану казну у износу од 15.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде или ће у противном суд сходно члану 315. Закона о прекршајима, посебним решењем одлучити о начину извршења неплаћене новчане казне.

Окривљеном је истовремено за учињени прекршај изречено 6 казних поена, које ће по правноснажности пресуде евидентирати Подручна полицијска управа, као и заштитна мера забране управљања моторним возилом „В“ категорије у трајању од 3 месеца, коју ће, по правноснажности пресуде, извршити територијално надлежна организациона јединица Министарства унутрашњих послова.

Истом пресудом обавезан је окривљени да на име трошкова прекршајног поступка плати паушални износ од 2.000,00 динара, у року од 15 дана, рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

Пресудом Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-116 Прж бр. 27653/19 од 10.01.2020. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је Републички јавни тужилац Птз бр. 136/20 од 10.03.2020. године, због битне повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 264. став 2. тачка 3. и 4. у вези члана 93. став 1. и члана 187. став 7. Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и преиначи побијане пресуде, тако што ће на основу члана 248. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима, обуставити прекршајни поступак против окривљеног, због прекршаја из члана 331. став 1. тачка 10. у вези члана 55. став 3. тачка 14. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, због наступања апсолутне застарелости вођења прекршајног поступка.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима обавестио Републичког јавног тужиоца, који седници није присуствовао, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз бр. 136/20 од 10.03.2020. године, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима, Републички јавни тужилац наводи да су разлози који су дати у образложењу пресуде, о облику кривнице окривљеног, који није био саслушан током прекршајног поступка, потпуно нејасни. Надаље, у поднетом захтеву Републички јавни тужилац, у погледу учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4. истог закона, наводи да је првостепени суд, у току прекршајног поступка, окривљеном повредио право на одбрану, прописано одредбом члана 93. Закона о прекршајима, јер истом није омогућено да се изјасни о чињеницама и доказима који га терете и да изнесе све чињенице и доказе који му иду у корист, да лично присуствује и да се изјасни о изведеним доказима, пре свега о исказима два полицијска службеника и записнику о извршеној контроли учесника у саобраћају, који је окривљени одбио да потпише, а на којима је заснована пресуда и у вези са тим заправо истиче да у конкретном случају није било законских услова за доношење одлуке без саслушања окривљеног.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, супротно изнетим наводима захтева, по оцени овога суда, правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима, обзиром да је првостепени суд дао јасне разлоге о одлучним чињеницама – облику одговорности окривљеног као битног обележја прекршаја, сагласно члану 18. Закона о прекршајима, закључивши да је у конкретном случају, прекршај из члана 331. став 1. тачка 10. у вези члана 55. став 3. тачка 14. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, окривљени учинио поступајући са евентуалним умишљајем.

Такође, из списка предмета произилази да се окривљени на уредно уручен позив, сходно одредби члана 158. став 2. Закона о прекршајима, није одазвао, нити је изостанак оправдао и на тај начин сам себе лишио права давања одбране.

Како је, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији чињенично стање у овој прекршајној ствари поуздано и потпуно утврђено, на основу доказа којима је суд располагао и које је ценио по слободном судијском уверењу, сходно члану 92. Закона о прекршајима, то одбрана окривљеног, коју је исти својим понашањем сам себи ускратио, није била нужна и одлука о одговорности окривљеног АА, донета сходно одредби члана 93. став 3. Закона о прекршајима, је законита, како је то правилно закључио и другостепени суд, одлучујући о жалби окривљеног АА изјављеној на првостепену пресуду, па није учињена ни повреда поступка из члана 264. став 2. тачка 4. ЗП.

С обзиром да у конкретном случају није било разлога за укидање побијаних пресуда и поновно вођење прекршајног поступка према окривљеном АА, то код чињенице да је другостепена пресуда донета пре наступања апсолутне застарелости прекршајног гоњења окривљеног, Врховни касациони суд о том наводу захтева за заштиту за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, није одлучивао.

Како, дакле, правноснажним пресудама нису учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. и 4. Закона о прекршајима, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, то је Врховни касациони суд, на основу одредбе члана 287. став 3. Закона о прекршајима одбио захтев као неоснован и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић